

sthyld her kun skulde svare halvt mod Ager- og Engs-Hartkorn ligesom paa andre Omraader; thi saa fik man samtidig Spørgsmaalet i sin Helhed frem, om, i hvilket Omfang Skovsthylden fremtidig skulde tage Del i Byrderne i Forhold til Ager- og Engs-Hartkorn. Men det Spørgsmaal ligger jo ikke for, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa dette, men naar der er Tale om, i hvilket Forhold Skovsthylden skal bidrage lige overfor Snekastningen i Forhold til Ager- og Engs-Hartkorn, saa kan jeg ikke indrømme, at det særlig kan begrunde, at det kun skal svare halvt, at Skovsthylden er uligelig fordelt, saa maa man se, om Skovsthylden i sin Helhed tynger haardere paa Skovene end Hartkornet paa Ager og Eng, og det gør den utvivlsomt ikke, og derfor, da Skovsthylden ikke tynger haardere, maa den tage Del lige med Ager- og Engs-Hartkorn i Byrden. Den tredje Grund, som er anført i Landstinget, og som man maa erkende for den væsentligste, er den, at der er en Del af Skovsthylden, der kun er fordoblet Ager- og Engs-Hartkorn. Den sidste Matrifulering omfattede ikke Skovene; disse staa endnu paa Matrifuleringen af 1688, saa det er ogsaa en Grund mere, hvorfor det kan være tidsvarende at saa en ny Skovlætning af Skovene. Ved sidste Matrifulering vare Skovene som sagt ikke med. Under Matrifuleringen stødte man imidlertid af og til paa Skove, som vare plantede paa Ager- og Engs-Hartkorn. Da man nu ikke fandt det rigtigt, at Skove stode for Ager- og Engs-Hartkorn, saa lavede man dette om til Skovsthyld, og da Skovene kun bidrage halvt mod Ager- og Engs-Hartkorn overfor de forskellige Ydelser, saa sagde man: Ja, saa lave vi det simpelt hen saaledes, at vi fordoble Ager- og Engs-Hartkornet og kalde det Skovsthyld, saaledes at hvor der f. Eks. var 10 Tdr. Ager- og Engs-Hartkorn paa en Skov, gjorde man dette til 20 Tdr. Skovsthyld, og saa var den Historie forbi. Denne Indvending imod nu at lade Skovsthyld svare lige med Ager- og Engs-Hartkorn, som kan rejses deraf, at en Del af Skovsthylden kun er fordoblet Ager- og Engs-Hartkorn, har ikke saa lidt paa sig, det vil jeg indrømme, og hvis man kunde udfinde den Del af Skovsthylden, som var tilvejebragt paa den Maade, skulde jeg for mit Vedkommende ikke have noget imod, om det blev sat ind i Loven, at hvor Skovsthylden kun var fordoblet Ager- og Engs-Hartkorn, skulde Byrden lignedes paa det gamle Ager- og Engs-Hartkorn. Det kunde være ganske billigt, og jeg skulde ikke have noget imod det, dersom det kunde oplyses, men det er

rimeligvis meget vanskeligt at saa det frem, og i øvrigt er det maaste ogsaa noget, der vilde paaføre en efter Sagens Betydning temmelig stor Uvejighed. Men i øvrigt kan Flertallet i Udvalget dog heller ikke erkende, at den tredje Grund er tilstrækkelig afgørende til, at man overfor Snekastningsbyrden kun skal lade Skovsthylden svare halvt mod Ager- og Engs-Hartkorn. Jeg kan nemlig ikke skønne andet, end at naar man skal dømme om, i hvilket Forhold det er rigtigt, at Skovsthylden skal deltage overfor Ager- og Engs-Hartkorn i at bære en saadan ny Byrde som den, der her er Tale om at paalægge Hartkornet, saa maa man stille sig paa det Standpunkt, at man uanset Loven af 20de Juni 1850 og uanset Skovsthyldens Oprindelse maa skønne over, om der overfor den bestemte Byrde, som der er Tale om at paalægge, er Grund til, at Skovsthylden kun skal svare halvt eller helt eller i hvilket andet Forhold overfor Ager- og Engs-Hartkorn. At dette er det rigtige Standpunkt, finder jeg ogsaa bekræftet derved, at Regeringen paa Ulykkesforsikringsloven har foreslaaet, og Landstinget har vedtaget, at Skovsthylden skal svare lige med Ager- og Engs-Hartkorn overfor den ny Byrde, der er Tale om at paalægge Hartkornet. Dette viser, at Regeringen og Landstinget staa paa samme Standpunkt, naar der er Tale om en ny Byrde, som skal fordeles paa Hartkornet, — at man saa finder, det maa være Genstand for et Skov, i hvilket Forhold Skovsthylden i Forhold til andet Hartkorn skal deltage i at bære den nye Byrde. Og naar man stiller sig paa dette Standpunkt, forekommer det Flertallet og vistnok i Grunden hele Udvalget, at saa er det det rigtige, at Skovsthylden med Hensyn til Snekastningsbyrden kommer til at svare lige med Ager- og Engs-Hartkorn, thi Skovsthylden er ikke for haardt bebyrdet, og Skovene er ikke mindre interesserede i Bejenes Ryddeligheds- og Gjerne af andre Gjenstande i Kommunen. Endelig har Udvalget stillet en Redaktionsændring under Nr. 5 til § 12, som vistnok ikke behøver yderligere Omtale. Jeg skal dog endnu gøre en Bemærkning om § 5, som jeg vistnok glemte for. Begyndelsen af § 5 lyder efter Folkestingets Affattelse saaledes: „Snekastningsbyrden fordeles paa Gjerne eller, for saa vidt Gjendommen helt eller delvis bruges af andre, paa Fæsterner, Forpagterne eller Lejerne af de i Sognekommunen“ o. s. v. Man har i Landstinget ikke fundet denne Redaktion ganske heldig, man har ment, at Begrebet „Brugere“ ikke var udtømmende defineret i Lovforslaget. Selv om det maa